

Besætning og Inventar er med. Hvis man altsaa ser saadan paa det, at det, som Ejendomsskylden skulde ramme, var Grund og Ejendom, fiks og færdig til Beboelse, vil man se, at her er sket en Formindskelse i Udbyttet for Byerne, som giver sig Udtryk deri, at Promillen har maattet sættes op. Den enkelte Landejendomsbesidder kommer derved ikke til at betale mere, men Ejeren af en Ejendom i en By kommer derved til at betale mere, det er uomtvisteligt. Altsaa, det kan ikke gøre Loven mere tiltalende og mere lige og retfærdig for By og Land.

Men dernæst er der sket en anden Ting, som efter min Mening i højere Grad stille Lovene i et mere ugunstigt Lys, og det er det, at man i Landstinget har strøget den Bestemmelse, Folketinget indførte i Fjor, om Aktieselskabers Beskatning, at Statsskatten skulde bortfalde, efter at man var bleven klar over, at det var en uretfærdig Dobbeltbeskatning. Ja, sagde man deroppe, vi er ogsaa klar over, at det er en Dobbeltbeskatning, og derfor undtager vi de 4 første Procent. Men, mine Herrer, det er en meget uheldig Maade at klare Sagen paa. Det er ikke en Gang 4 pCt. aarlig af den indskudte Kapital, men det er de 4 første Procent af Nettoudbyttet. Der findes jo mange Aktieselskaber, særlig i Forbindelse med Søfart, der mange Aar give Nul og enkelte Aar et meget stort Overskud, og der bliver Resultatet, at kun i de gode Aar kan man fradrage de 4 pCt., og saa blive de skattepligtige af hele Resten. Naar det skal være et Udtryk for Erkendelsen af, at det er en Dobbeltbeskatning, forekommer det mig at være en meget lidet heldig Maade at udtrykke sig paa, og det kunde let være sket paa en anden Maade. Jeg skal tillade mig eventuelt at stille Forslag om en saadan anden Maade, nemlig at man tager Skat af hele Beløbet i første Instans og dernæst fritager de enkelte, der betale personlig Skat, for saa meget, som det Beløb andrager, der er betalt af Aktieselskabet. Derved vil man undgaa Dobbeltbeskatningen, og Staten vil erholde Skat af alt, hvad der er i Udlændinges Hænder.

Denne Plet paa Loven er saa meget mere iøjnefaldende, som Andelsselskaber og Forbrugsforeninger paa Landet ikke alene have opnaaet den Skattefrihed, som var tilsigtet fra Medlemmernes Side her, men tillige ved en lidt uheldig Redaktion, som for øvrigt ikke skyldes Landstinget, men stod allerede her, kunne konkurrere i

Byerne med Detailudsalg uden at komme til at betale noget derfor. Jeg er overbevist om — og jeg har Grund dertil, fordi det er ledende Mænd i disse Selskaber, der have sagt mig det — at de meget lidt ønske en saadan Skattefrihed. Naar saaledes et Fællessvineslagteri opretter Detailudsalg i Byerne, hvorved de konkurrerer med de næringsdrivende der, vil det blive komplet skattefrit. Det hedder nemlig i Loven, at „Foreninger sigtende til Bearbejdelse, Forædling eller Salg af Medlemmernes Produkter, selv om Foreningens Virksomhed ikke helt begrænses til Medlemmernes Kreds“, ere fritagne for Skat til Erhvervskommunen. Det er klart, at med denne Bestemmelse i Haanden ville de ikke komme til at betale. Jeg ved meget vel, at da dette Spørgsmaal blev rejst i det andet Ting, besvarede den højtærede Minister det derhen, at det var ikke Meningen, det vilde ikke ske. Men jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede Minister der har ladet sin sunde Fornuft faa Overtaget over sin juridiske Viden. Selv om Ministeren vil fortolke det saaledes, er jeg tilbøjelig til at tro, at Domstolene ikke ville gøre det. Hvis Selskaberne faa paalagt Skat, og de forsøge en retslig Afgørelse, ville de ganske sikkert blive frikendte. Da det aldrig har været Meningen, maa det ogsaa siges at være en af Lovens Pletter, men den kan jo udslettes ved at indskyde det ene Ord „en gros“ foran „Salg“. Saa er Sagen, saa vidt jeg kan se, klar.

Saa er der en anden Ting, der har gjort disse Love mindre tiltalende for Byerne, og det er, at den Paragraf, der vedrører den kommunale Beskatning, er bleven ændret paa en Maade, som, uden at der derved er vundet noget i teoretisk eller pekuniær Henseende, har gjort det vanskeligt særlig for Kjøbenhavn at klare sig. De Herrer ville erindre, at da Skattelovene vare for i Fjor, fremdrøg jeg adskillige Eksempler paa, hvor ganske overordentlig uheldigt Ejendomsskylden vilde træffe her i Kjøbenhavn, hvorledes man vilde flytte Formuer om uden egentlig Grund. Kommunen vilde erholde det samme, og dog vilde ved den ny Ejendomsskyld samtlige Ejendomsværdier her i Kjøbenhavn blive ombyttede ved Vurderingen saaledes, at en Mand taber en Sum, der kapitaliseret andrager, lad os sige 50,000 Kr., medens en anden vinder lige saa meget. Ja, der er endog enkelte Ejendomme, hvor Forskellen er saa stor, at den gaar til henimod 150,000 Kr., kapitaliseret. Nu